

Arrest

nr. 73 216 van 13 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Hazara origine te zijn. U werd geboren in 1360 (1981) in het dorp Binisang van het district Khwaja Umari in de provincie Ghazni. Ongeveer in 1375 of 1376 (1995-1996) wilde een imam uit een naburig dorp, Mullah M. (...) met u trouwen. Deze man was een belangrijk figuur van de taliban en wilde dat u zijn derde vrouw zou worden. Uw vader stemde in met het huwelijk, maar probeerde uitstel te krijgen door op te werpen dat u nog te jong was en dat het te vroeg was voor u om te trouwen. Na de val van de taliban vroeg uw echtgenoot, A. A. (...), u ten huwelijk. U stemde in en trouwde met hem. In de zomer van 1380 of 1381 (2001 of 2002) werd er in het huis waar uw schoonfamilie woonde in Binisang, op de deur geklopt. Het waren mannen die werkten

voor Mullah M. (...). Zij vertelden dat Mullah M. (...) zeer boos was en dat de familie van uw echtgenoot zijn vrouw gestolen had. Uw schoonbroer werd doodgeschoten toen hij naar buiten ging om te kijken wie het was. Hierop contacteerden uw schoonouders uw ouders om te vragen wat er aan de hand was. Uw ouders legden de situatie uit, maar uw schoonouders werden boos en verboden u nog contact te hebben met uw ouders. U verhuisde hierop met uw schoonfamilie naar Bakawol, waar u onderdook. Toen uw schoonvader op een dag naar Kabul ging, werd hij door onbekenden doodgeschoten. Toen vond uw schoonmoeder dat het veiligheidsrisico te groot was en zei ze dat uw echtgenoot het land onmiddellijk moest verlaten. Uw man is toen naar Pakistan gegaan en bleef daar drie en een half jaar. Hij kwam een keer terug voor een periode van twee weken en ging toen terug naar Pakistan voor een periode van twee en een half jaar. Vorig jaar met nieuwjaar kwam uw man terug en wilde hij in het dorp blijven omdat hij geen twee dames alleen wilde laten in het dorp. Een maand later had iemand zijn aanwezigheid gerapporteerd aan Mullah M. (...). Op een nacht werd uw huis opnieuw aangevallen. Ze namen u en uw echtgenoot gevangen. Ze blinddoekten jullie en namen jullie mee naar een stal in de woestijn waar u een maand werd opgesloten. Na die maand slaagden jullie erin te ontsnappen en gingen jullie naar het huis van de neef van uw vader in Lashmak. Ze brachten na twee dagen jullie kinderen naar dat huis en jullie vluchtten weg. U reisde met uw echtgenoot en twee minderjarige kinderen, S. (...) en S. (...), via Kandahar, Iran, Turkije en een aantal voor u onbekende landen naar België, waar u op 28 april 2009 een asielaanvraag indiende. Onderweg werd u op een onbekende bestemming van uw echtgenoot gescheiden.

Op 2 juni nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in uw zaak. Deze beslissing werd door een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd op 8 november 2010 waarna zowel u als uw echtgenoot opnieuw gehoord werden op het CGVS.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een taskara voor, een trouwboekje, een brief van het Rode Kruis en een attest van de Afghaanse ambassade in Iran en een verklaring van de mensen van uw dorp.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vluchtrelaas volledig samenhangt met dat van uw echtgenoot A. A. (...) In het dossier van uw echtgenoot werd, gezien de ongeloofwaardige verklaringen die hij aflegde, een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen. Gezien u zich op dezelfde asielmotieven baseert kan ook aan uw asielaanvraag geen positief gevolg worden gegeven.

Noch uzelf, noch uw echtgenoot legden coherente en geloofwaardige verklaringen af omtrent uw verblijfplaatsen de laatste jaren, waardoor hierop geen zicht wordt geboden. Uw echtgenoot verklaarde bij zijn eerste gehoor getrouwd geweest te zijn en anderhalf jaar na jullie huwelijk verhuisd te zijn met zijn familie naar Bakawol (gehoorverslag Ahmadi CGVS I, p. 6). In Bakawol verbleef hij dan nog anderhalf jaar, waarna hij problemen kreeg en naar Pakistan vertrok (gehoorverslag Ahmadi CGVS I, p. 6). Hij zou dan twee en half jaar in Pakistan hebben verbleven en voor anderhalve maand terug naar huis gekomen zijn (gehoorverslag Ahmadi CGVS I, p. 9). Nadien zou zijn moeder hem dan opnieuw naar Pakistan hebben gestuurd om veiligheidsredenen en dan heeft hij nog eens ongeveer twee of twee en half jaar in Pakistan gebleven, waarna hij toch weer zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan (gehoorverslag Ahmadi CGVS I, p. 6 en p. 9).

Bij zijn tweede gehoor verklaarde uw echtgenoot echter dat hij trouwde in 1381 (2002), na zijn huwelijk naar Bakawol verhuisde en daar drie jaar geleefd heeft (gehoorverslag Ahmadi CGVS II, p. 3). Nadien zou hij problemen hebben gekregen en zou zijn moeder hem hebben gedwongen naar Pakistan te gaan (gehoorverslag Ahmadi CGVS II, p. 3). Daar verbleef hij dan ongeveer twee jaar en acht of negen maanden, waarna hij terugkeerde naar Bakawol (gehoorverslag Ahmadi CGVS II, p. 3). Hij zou daar echter maar een tweetal weken verbleven hebben omdat zijn moeder wilde dat hij terugkeerde naar Pakistan (gehoorverslag CGVS Ahmadi II, p. 3). Hij keerde terug en verbleef er ongeveer twee maanden en half, keerde terug naar Bakawol en kreeg daar te maken met de ontvoering en bijbehorende problemen (gehoorverslag CGVS Ahmadi II, p. 3-4). Dit zijn wel zeer grote tegenstrijdigheden in de verklaringen van uw echtgenoot met betrekking tot zijn verblijfplaatsen van de laatste jaren.

Niet alleen sprak uw echtgenoot zichzelf tegen, maar hij sprak ook u tegen wat betreft de data van terugkeer en vertrek naar Pakistan. Zo gaf u tijdens uw eerste gehoor aan dat uw echtgenoot drie en half jaar in Pakistan verbleef en dan twee weken naar huis keerde (gehoorverslag CGVS I, p. 9), terwijl

uw echtgenoot beweerde twee à twee en een half jaar in Pakistan te zijn geweest alvorens naar huis te keren voor anderhalve maand (gehoorverslag CGVS Ahmadi I, p. 6).

In het licht van deze tegenstrijdigheden kan er overigens op gewezen worden dat het wel erg merkwaardig is dat uw echtgenoot zijn moeder, kind en echtgenote zomaar aan hun lot zou hebben overgelaten in de regio waar jullie zoveel problemen zouden hebben gekend. De redenen die uw echtgenoot hiervoor opgaf zijn dat zijn moeder en u niet meewilden, dat het klimaat te warm was en dat het te duur was om iets groters te huren (gehoorverslag CGVS Ahmadi I, p. 7). Als uw familie werkelijk in de moeilijke situatie verkeerde die u schetste, kunnen deze argumenten bezwaarlijk als afdoende worden beschouwd. Dat uw echtgenoot, een volwassen Afghaanse man, zomaar de vrouwelijke familieleden waar hij voor verantwoordelijk was achtergelaten heeft bij een 'huisbaas' is gezien de Afghaanse context waar vrouwen doorgaans beschermd worden door hun mannelijke familieleden zo weinig plausibel dat het ongeloofwaardig wordt. De lacunaire kennis die u tentoonspreidt over uw regio van afkomst kan allicht verklaard worden door het feit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat uw echtgenoot u alleen zou achtergelaten hebben in Afghanistan.

Uw echtgenoot zou - zo verklaarde hij tijdens zijn eerste gehoor - geen enkel contact hebben gehad met u of zijn moeder toen hij in Pakistan was (gehoorverslag CGVS I, p. 7). Als weinigzeggende reden gaf uw echtgenoot aanvankelijk dat niemand wist dat hij in Pakistan was (gehoorverslag CGVS Ahmadi I, p. 7). Bovenstaande verklaring is bovendien weer tegenstrijdig met de verklaringen die uw echtgenoot deed tijdens zijn tweede gehoor, toen hij plots toch verklaarde contact te hebben gehad met zijn moeder en echtgenote (gehoorverslag CGVS II, p. 5). Hij zou immers brieven hebben meegegeven aan mensen uit de regio die op bezoek kwamen (gehoorverslag CGVS Ahmadi II, p. 5). Van deze correspondentie blijkt u dan weer totaal niet op de hoogte te zijn (gehoorverslag CGVS I, p. 12).

Het is overigens zeer opmerkelijk dat u ook geen idee blijkt te hebben van wat uw echtgenoot eigenlijk deed in Pakistan. Toen u daarnaar gevraagd werd tijdens het eerste gehoor, antwoordde u immers: "Ik weet het niet precies, misschien ook kleren maken" (gehoorverslag CGVS II, p. 12). Het moge duidelijk wezen dat van een ongeschoolde Afghaanse vrouw geen gedetailleerde weergave kan verwacht worden van de agenda van haar echtgenoot, maar dat u als echtgenote zelfs niet bij benadering zou kunnen zeggen wat uw echtgenoot ongeveer deed terwijl hij jarenlang in Pakistan verbleef, is wel zeer merkwaardig.

Intussen blijkt u er ook geen idee van te hebben hoe u en uw schoonmoeder in Bakawol aan geld geraakten (gehoorverslag CGVS II, p. 12). U beweert ondergedoken te hebben geleefd, maar stond wel, samen met uw schoonmoeder, in voor uzelf en uw twee kinderen. U werpt op dat uw echtgenoot misschien geld zond of dat uw schoonfamilie geld had en dat uw schoonmoeder verantwoordelijk was voor alles (gehoorverslag CGVS II, p. 12). Het is wel zeer opmerkelijk dat u gedurende een periode van een zestal jaren, geen enkel idee heeft van met welk geld uw gezin overleefde. Hoewel uw echtgenoot beweert dat u en zijn schoonmoeder leefden van het geld dat zij ontvingen van de verhuur van zijn winkel in Ghazni (gehoorverslag CGVS II, p. 5), blijkt u hierover niets te weten.

De documenten die u voorlegde en die een indicatie zouden kunnen zijn van uw verblijf, doen hierover echter verdere vragen rijzen. U legde een taskara voor die dateert van 1365 (1986) en die dus allesbehalve recent te noemen is. Op het document dat u voorlegde staat overigens bij "naam en voornaam", "Ms N. (...)" geschreven (zie administratief dossier, documenten en vertaling). Dit is merkwaardig daar u uitdrukkelijk gevraagd werd naar uw volledige naam en u dan "Shamsia Ahmadyar" opgaf (gehoorverslag CGVS I, p. 2). Dit document bewijst verder geenszins dat u uw hele leven in Afghanistan heeft geleefd. Zowel de taskara van uw echtgenoot als jullie trouwboekje blijken te zijn afgehaald in de stad Kabul (zie documenten). Uw echtgenoot verklaarde dat hij een trouwboekje ging halen in Kabul omdat hij, nadat hij problemen kreeg, moest bewijzen dat u werkelijk zijn echtgenote was (gehoorverslag CGVS Ahmadi II, p. 10). Opmerkelijk hieraan is dat jullie trouwden net voor de val van het talibanregime (gehoorverslag CGVS Ahmadi II, p. 4). U zou dan anderhalf jaar later, na de val van het talibanregime dus, pas problemen hebben gekregen. Toch blijken jullie te beschikken over een huwelijksboekje dat afgeleverd werd door de taliban in Kabul. Ook waarom zijn taskara werd afgehaald in de stad Kabul, blijkt uw echtgenoot niet te weten (gehoorverslag CGVS Ahmadi I, p.3). Hieruit dient te worden afgeleid dat uw echtgenoot ook over uw documenten, weinig coherente en ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Wat betreft de getuigenverklaring van de rechtbank over de ouders van uw echtgenoot, dient te worden benadrukt dat deze weliswaar stelt dat zijn ouders in Binisang geleefd hebben en dat jullie momenteel in België verblijven, maar opmerkelijk genoeg ook vanuit een adres in Kabul werd opgestuurd. U legde een brief neer die uw zus u zou hebben gestuurd vanuit Ghazni. Ook

hier weer dient te worden benadrukt dat een dergelijk document, zeker in het licht van bovenstaande vaststellingen omtrent de verblijfplaatsen van uw echtgenoot en uw wel zeer fragmentarische kennis van uw herkomstregio (zie infra), niet aantonen dat u werkelijk daar heeft geleefd tot uw vertrek uit Afghanistan.

Bovenstaande vaststellingen doen vragen rijzen omtrent uw algehele geloofwaardigheid, uw beweerde verblijfplaatsen, statuut en activiteiten van de laatste jaren voor uw vertrek naar België. Deze twijfels worden ernstiger door de gebrekkige kennis die zowel u als uw echtgenoot vertoonden over de regio waar jullie stelden te wonen.

Uw kennis van de onmiddellijke leefomgeving blijkt beperkt. Zo weet u bijvoorbeeld niet of er een weg liep in de buurt van Bakawol, aangezien u niet naar buiten ging en alles gedaan werd door uw schoonmoeder (gehoorverslag CGVS I, p. 14). Gevraagd naar belangrijke incidenten van voor uw vertrek kunt u er geen geven, want die zouden er niet geweest zijn (gehoorverslag CGVS I, p. 13). U verwijst enkel naar een gevecht dat plaatshad in de moskee toen u nog in Binisang woonde en dat plaatshad voor uw huwelijk (gehoorverslag CGVS I, p. 14). Het is opmerkelijk dat u in een gevaarlijke regio woonde en u zich desondanks geen enkel veiligheidsincident voor de geest kan halen.

U zou geboren zijn in het dorp Binisang in het district Khwaja Umari van de provincie Ghazni. Het is opmerkelijk dat u uw district de naam Khwaja Umari geeft, terwijl uw geboortedorp, toen u het verliet niet in dit district viel, maar in het district Jaghatu. Het district Khwaja Umari ontstond immers pas in 2005. Hoewel u dus blijkbaar op de hoogte bent van het feit dat er een nieuwe indeling van de districten werd ingevoerd, is uw verdere kennis van de districten in uw provincie zeer beperkt, daar u er slechts drie van de zestien districten die Ghazni rijk is, blijkt te kunnen geven (gehoorverslag CGVS I, p. 13). U geeft vlot een aantal dorpen rond het dorp waar u geboren zou zijn, Binisang, maar u kan geen enkele stad in de buurt van het dorp benoemen (gehoorverslag CGVS I, p. 13). Gevraagd naar steden in de buurt geeft u echter twee andere provincies op: Logar en Wardak (gehoorverslag CGVS I, p. 13).

Opvallende summier is ook uw regionale kennis van Bakawol, waar u toch een zestal jaar gewoond zou hebben. U geeft de namen van drie dorpen die in de buurt zouden liggen van Bakawol, maar hebt geen idee hoever deze precies verwijderd zouden zijn van dit dorp (gehoorverslag CGVS I, p. 13). Zeker gezien het feit dat u wel een aantal dorpen opnoemde van Binisang, is dit bevreemdend. U zegt dat Ghazni niet ver is van Bakawol, maar ook hier weet u niet hoever dan wel (gehoorverslag CGVS I, p. 13). Ook hoe ver Binisang van Bakawol zou liggen, weet u niet, hoewel dit toch de twee dorpen zijn waar u steeds gewoond hebt (gehoorverslag CGVS I, p. 13). Wanneer u gevraagd wordt naar het districtscentrum geeft u eerst de naam van de provinciale hoofdstad en nadien de naam van het district waarin u geboren zou zijn (gehoorverslag CGVS I, p. 13).

U noemde ondanks het feit dat ze nooit buiten mocht en zo bijvoorbeeld ook niet wist of er een weg langs het dorp Bakawol zou gelopen hebben – toch drie dorpen op die in de buurt zouden liggen van Bakawol: Lashmak, Nawabad en Godol (gehoorverslag Shamsia Ahmadyar I, p. 13). U kon niet situeren hoe ver ze waren van waar u woonde, wist niet hoe lang het duurde om van Bakawol naar Lashmak te gaan of van Binisang naar Lashmak (gehoorverslag Shamsia Ahmadyar I, p. 13). Van deze dorpen kon enkel het dorp Godol in Ghazni worden teruggevonden, zonder dat Lashmak vermeld staat als een dorp in de buurt (zie administratief dossier). Ook uw echtgenoot noemde drie andere dorpen die zich in de buurt zouden bevinden van Bakawol: Lashmak, Kulala, Saida en beperkte zich tot deze drie (gehoorverslag CGVS I, p. 6), waarvan enkel Seyyeddan kon worden gesitueerd (zie informatie administratief dossier) in de buurt van Bakawol, of Jalawgir, dat u pas bij uw tweede gehoor bleek te vermelden (zie kaarten en info administratief dossier).

Op de vraag welke bevolkingsgroepen voorkomen in uw district, gaf u als antwoord: “Sayed, Hazara, Bayat” (gehoorverslag Shamsia Ahmadyar CGVS I, p. 13). Opmerkelijk genoeg noemt u dan net niet de belangrijkste groepen, Tadzjieken en Pashtunen (zie UNHCR district Profile).

Uw schoonbroer was werkzaam in de school van Bakawol. U wist van geen enkel probleem (gehoorverslag CGVS I, p. 14) hoewel uit onze informatie blijkt dat deze school nog voor uw vertrek bedreigd werd door de taliban (uit document beperkte verspreiding). U blijkt namen te kennen van vertegenwoordigers van uw geboortedorp, maar u geeft geen namen van bekende personen uit het dorp waar u nadien zes jaar lang verbleef (gehoorverslag CGVS I, p. 14). U weet niet wie de provinciegouverneur was bij uw vertrek uit Afghanistan of wie de gouverneur was van uw district

(gehoorverslag CGVS I, p. 14) en ook de afgevaardigd gouverneur, Haji Alhayar blijkt u niet te kennen wanneer u geconfronteerd werd met de naam (gehoorverslag CGVS I, p. 15).

U kan verder geen namen geven van belangrijke talibancommandanten (gehoorverslag CGVS I, p. 14) en op de vraag wie er eigenlijk aan de macht kwam na de val van het talibanregime, antwoordde u "het nieuwe regime, ik weet niet wie precies" (gehoorverslag CGVS I, p. 15). Gelet op de Afghaanse context, waarin dergelijke machtsfiguren een reële en ingrijpende invloed hebben op het dagelijks leven van de burgers, kan er verwacht worden dat u misschien iets meer kan vertellen over de machtsverhoudingen in uw regio. U was weliswaar een vrouw, maar gezien u beweert alleen te zijn achtergebleven met uw schoonmoeder is het is weinig aannemelijk dat u niet ietwat meer informatie heeft over dergelijke zaken. Na het huwelijk met uw echtgenoot in 2001 hebt u blijkbaar nog een tijdje in Binisang gewoond met uw schoonfamilie in het huis van een zekere Aref (gehoorverslag CGVS I, p. 11). U kunt zich echter niet herinneren hoe lang u er hebt gewoond en houdt het, na herhaaldelijk aandringen, op verschillende maanden (gehoorverslag CGVS I, p. 11). U weet ook niet hoe lang dit was na het huwelijk met uw man (gehoorverslag CGVS I, p. 11).

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in de regio Ghazni tot aan uw vertrek naar België, geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te onzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel brengt verzoekster kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Verzoekster verklaart het niet eens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing en wil deze motieven weerleggen.

2.1.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.1.2. De Raad stelt vast dat haar arrest 50 900 van 8 november stelt dat het asielrelaas van verzoekster en haar echtgenoot "op een aantal cruciale punten iedere geloofwaardigheid ontbeert."

"2.4. Blijkens verzoekers verklaringen vreest hij Mullah M., een voormalig Talibancommandant die onder het regime van Karzai werkte voor de Afghaanse geheime dienst Khad. Mullah M. zou voor verzoekers huwelijk een huwelijksaanzoek hebben gedaan aan diens echtgenote. Een aantal jaar na verzoekers huwelijk zou hij echter problemen hebben gekregen met Mullah M., die naar verzoekers huis zou zijn gekomen. Er zou een woordenwisseling zijn ontstaan waarbij verzoekers broer werd neergeschoten. Verzoekers vader vond hierop dat het te gevaarlijk was geworden in Binisang en verzoekers familie verhuisde naar Bakawol in Ghazni. Twee jaar na de moord op zijn broer zou ook verzoekers vader zijn neergeschoten door onbekenden toen hij onderweg was van Kabul naar Ghazni. Verzoekers moeder vond dat het voor hem te gevaarlijk was geworden in Afghanistan en raadde hem aan naar Pakistan te

gaan, waar verzoeker – uitgezonderd anderhalve maand waarin hij naar huis terugkeerde omdat hij zijn gezin miste – in totaal vier of vier en half of vijf jaar (administratief dossier, stuk 3, p. 6) verbleef en werkte als kleermaker. Na zijn terugkeer naar Afghanistan, omstreeks maart 2008, zou hij samen met zijn echtgenote zijn ontvoerd door Mullah M.. Zij zouden gedurende een maand zijn vastgehouden maar wisten te ontsnappen. (administratief dossier, stuk 17, p. 2 en stuk 3, p. 11).

2.5.1. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad dat verzoeker er allerminst in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk te maken daar zijn relaas op een aantal cruciale punten iedere geloofwaardigheid ontbeert.

2.5.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen omtrent het tijdstip waarop zijn voorgehouden problemen met Mullah M. zouden zijn begonnen niet eensluidend zijn. Zo verklaarde hij bij het invullen van de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat drie jaar na zijn huwelijk enkele mannen van Mullah M. naar zijn huis kwamen en vroegen waarom hij een huwelijksaanzoek had gedaan aan zijn vrouw want Mullah M. had haar namelijk ook een aanzoek gedaan. Er ontstond een woordenwisseling en zijn broer werd neergeschoten (administratief dossier, stuk 17, p. 2). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen situeerde verzoeker dezelfde feiten evenwel één of anderhalf jaar na zijn huwelijk (administratief dossier, stuk 3, p. 6 en p. 11).

Voorts geeft verzoeker geen valabele uitleg waarom Mullah M. hem en zijn echtgenote gedurende ruime tijd ongemoeid zou hebben gelaten en hen pas na één tot anderhalf jaar dan wel drie jaar zou zijn beginnen lastigvallen. De uitleg die verzoeker in dit verband geeft, namelijk “De mullah deed zijn aanzoek voor ik mijn aanzoek deed. Ik was hiervan niet op de hoogte. Ten tijde van ons huwelijk was de situatie van de taliban niet goed. Drie jaar later stonden ze steviger in hun schoenen en begon hij ons lastig te vallen.”, kan geenszins overtuigen. Verzoeker verklaart immers negen jaar geleden te zijn gehuwd, onder het Talibanregime (administratief dossier, stuk 17, p. 2 en stuk 3, p. 4). Hij situeert de val van de Taliban zes maanden tot een jaar na zijn huwelijk (administratief dossier, stuk 3, p. 4). Het is dan ook niet logisch dat de Taliban na de val van hun bewind “steviger in hun schoenen” zouden hebben gestaan dan op het ogenblik waarop zij de macht uitoefenden.

2.5.3. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt van het overlijden van zijn broer en zijn vader. Wat betreft de moord op zijn vader, stelt de Raad overigens vast dat verzoekers verklaringen dienaangaande uitermate vaag en weinig doorleefd zijn. Zo verklaarde hij tijdens zijn gehoor “Wanneer is hij gestorven? Toen ik in Bakawol was voor ik naar Pakistan ging ongeveer zes jaar geleden, voordat ik naar Pakistan vertrok. Weet u jaar of maand? Nee, dat weet ik niet... want toen hij werd doodgeschoten was de man van mijn tante heeft hem begraven en hij heeft alles zelf gedaan en daarna hebben wij gevraagd waarom mijn vader niet thuis en dan heeft hij verteld jouw vader is dood en zij hebben hem doodgeschoten en hij zei hebben pijn en ik heb alle dingen zelf geregeld en hij is niet meer hier, hij is gewoon dood. Waar? Tussen de provincie Kabul en Ghazni in Shasme Salar en die auto van hen stopte daar om iets te eten en na de pauze wilden ze vetrekken en heeft die man hem doodgeschoten. Weet u wie hem doodschoot? Die chauffeur heeft gewoon het lichaam gebracht aan de man van mijn tante en die chauffeur heeft verteld dat zij hebben gepauzeerd en dan kwamen er gwapende mannen en ze schoten en daarna zijn ze weg en we weten niet wie het gedaan heeft. U weet niet waarom? Wij weten niet zeker ik denk dat die mensen die mijn broer hebben doodgemaakt en we hebben problemen met die mensen we denken dat dezelfde mijn vader heeft doodgeschoten of iemand anders, we weten niet zeker.” (administratief dossier, stuk 3, p. 8). Dat verzoeker niet meer informatie weet te verstrekken over de omstandigheden waarin zijn vader om het leven zou zijn gekomen zet de algehele geloofwaardigheid van zijn relaas verder op de helling.

Bovendien acht de Raad het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker en zijn familie pas na de begrafenis op de hoogte zouden zijn gebracht van het overlijden van zijn vader en dat zij niet bij de begrafenis betrokken of aanwezig zouden zijn geweest. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker niet de minste aanwijzing bijbrengt die zijn stelling dat de moord op zijn vader verband houdt met zijn eigen vervolgingsvrees zou kunnen ondersteunen. Zijn beweringen in dit verband zijn immers louter gesteund op vermoedens en speculaties van zijnentwege.

2.5.4. Na de dood van zijn vader zou verzoeker op aandringen van zijn moeder naar Pakistan zijn gevlucht. De Raad acht het onbegrijpelijk dat verzoeker in de door hem geschetste omstandigheden zijn echtgenote en kind én zijn moeder, die ondertussen weduwe zou zijn geworden, alleen zou hebben achtergelaten in Afghanistan. Dit klemt des te meer daar het conflict met Mullah M., dat de oorzaak zou zijn geweest van verzoekers vlucht, precies om verzoekers echtgenote draaide zodat ook zij gevaar liep. Verzoekers uitleg “De reden waarom zij daar gebleven zijn was dat mij moeder daar wilden blijven en ze zeiden we zijn vrouwen en we blijven altijd thuis, dat is geen probleem en ten tweede het was er veel te warm en ten derde ik had niet de mogelijkheid een huis te huren en zo...” (administratief dossier, stuk 3, p. 7) kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en kan de Raad dan ook niet overtuigen. Evenmin acht

de Raad het plausibel dat verzoeker vanuit Pakistan nooit contact zou hebben opgenomen met zijn familie (administratief dossier, stuk 3, p. 7) om zich ervan te vergewissen dat met hen alles in orde was en zij geen problemen ondervonden. In het verzoekschrift bevestigt verzoeker dat hij inderdaad geen contact had met zijn familie terwijl hij in Pakistan verbleef, enerzijds omwille van de praktische moeilijkheden en anderzijds om de veiligheid van zijn familie niet in het gedrang te brengen. Met deze uitleg slaagt verzoeker er echter niet in een afdoende en aanvaardbare verklaring te bieden voor de vaststelling dat hij zijn gezin volledig aan zijn lot zou hebben overgelaten en hij zich zelfs niet de moeite zou hebben getroost om contact met hen te zoeken.

Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat, wat betreft verzoekers verblijf in Pakistan, zijn verklaringen niet overeenstemmen met deze van zijn echtgenote. Gevraagd hoe lang hij in Pakistan is gebleven verklaarde verzoeker immers "Eerste keer twee of twee en half jaar gebleven in Pakistan en daarna terug voor een maand of anderhalve maande naar huis en daarna terug naar Pakistan, in totaal vier of vier en half of vijf jaar ik weet het niet in Pakistan gebleven." (administratief dossier, stuk 3, p. 6). In strijd hiermee verklaarde zijn echtgenote "(...) Toen is mijn man naar Pakistan gegaan en hij bleef daar voor drie of drie en een half jaar. Dan kwam mijn man terug naar het dorp, hij bleef er voor twee weken en daarna, dwong zijn moeder hem opnieuw te vertrekken, dan ging hij terug naar Pakistan en bleef daar voor twee en een half jaar." (administratief dossier, stuk 11, p. 9). De argumentatie in het verzoekschrift dat het enkele jaren geleden is en het niet onlogisch is dat er enig verschil bestaat tussen de respectievelijke verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote doet geen afbreuk aan bovenstaande tegenstrijdigheid.

De Raad ontwaart verder nog een anomalie in de door verzoeker geschetste chronologie van de gebeurtenissen. Hij verklaarde immers dat zijn huwelijk negen à tien jaar geleden plaatsvond (administratief dossier, stuk 17, p. 2 en stuk 3, p. 4), dus in 2000-2001. Anderhalf tot twee jaar na zijn huwelijk, 2002-2003, zou zijn broer zijn vermoord (administratief dossier, stuk 17, p. 2 en stuk 3, p. 6 en p. 11). Twee jaar later, 2004-2005, zou zijn vader zijn neergeschoten (administratief dossier, stuk 17, p. 2). Vervolgens zou hij in totaal ongeveer 5 jaar in Pakistan hebben verbleven (administratief dossier, stuk 3, p. 6), dus tot 2010. Dit strookt echter niet met zijn bewering rond maart 2008 naar Afghanistan te zijn teruggekeerd (administratief dossier, stuk 3, p. 9). Evenmin valt dit te rijmen met zijn bewering anderhalf jaar geleden te zijn ontvoerd (administratief dossier, stuk 17, p. 2).

2.5.5. In het licht van wat voorafgaat kan ook aan verzoekers bewering dat hij na zijn definitieve terugkeer naar Afghanistan samen met zijn echtgenote werd ontvoerd en een maand werd vastgehouden, geen geloof worden gehecht. De Raad acht het overigens opmerkelijk dat Mullah M. geen gebruik zou hebben gemaakt van verzoekers jarenlange afwezigheid om zijn echtgenote lastig te vallen en haar desgevallend proberen te ontvoeren. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat het conflict met Mullah M. rond zijn echtgenote draait. Verzoeker heeft doorheen zijn verklaringen echter op geen enkel ogenblik melding gemaakt van problemen die zijn echtgenote zou hebben ondervonden tijdens zijn afwezigheid.

Ook de manier waarop verzoeker beweert te zijn ontsnapt, namelijk dat hij en zijn echtgenote zijn kunnen vluchten doordat zij met een spijker een gat in de muur hadden gemaakt, zij vervolgens 's nachts zes of zeven uur te voet zijn gegaan, waarna zij autolichten zouden hebben opgemerkt en aan die persoon zouden hebben gevraagd om hen naar Lashmak te brengen, naar het huis van de zoon van zijn tante (administratief dossier, stuk 3, p. 12), komt de Raad hoogst onwaarschijnlijk over.

2.6. De door verzoeker neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Het attest van de Afghaanse ambassade kan slechts aantonen dat hij inderdaad in Iran was alvorens naar België te vluchten, maar vormt geen bewijs van de door hem opgeworpen vluchtmotieven. Hetzelfde geldt voor de brief van het Rode Kruis waarbij enkel wordt aangetoond dat een bericht is gestuurd naar zijn schoonzus in Ghazni, niets meer en niets minder. Zijn trouwboekje en taskara geven enkel een aanwijzing van zijn nationaliteit maar vormen evenmin een bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.7. Gelet op wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet."

De Raad schaaft zich achter deze motieven die door verzoekster geenszins weerlegd worden. De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

De door verzoekster aangehaalde culturele redenen en totale ongeschooldheid en het feit dat de schoonmoeder het huishouden bestierde is geen weerlegging van deze uitvoerige motivering.

De bestreden beslissing stelt: *"De documenten die u voorlegde en die een indicatie zouden kunnen zijn van uw verblijf, doen hierover echter verdere vragen rijzen. U legde een taskara voor die dateert van 1365 (1986) en die dus allesbehalve recent te noemen is. Op het document dat u voorlegde staat overigens bij "naam en voornaam", "Ms Nasima" geschreven (zie administratief dossier, documenten en vertaling). Dit is merkwaardig daar u uitdrukkelijk gevraagd werd naar uw volledige naam en u dan "Shamsia Ahmadyar" opgaf (gehoorverslag CGVS I, p. 2). Dit document bewijst verder geenszins dat u uw hele leven in Afghanistan heeft geleefd. Zowel de taskara van uw echtgenoot als jullie trouwboekje blijken te zijn afgehaald in de stad Kabul (zie documenten). Uw echtgenoot verklaarde dat hij een trouwboekje ging halen in Kabul omdat hij, nadat hij problemen kreeg, moest bewijzen dat u werkelijk zijn echtgenote was (gehoorverslag CGVS Ahmadi II, p. 10). Opmerkelijk hieraan is dat jullie trouwden net voor de val van het talibanregime (gehoorverslag CGVS Ahmadi II, p. 4). U zou dan anderhalf jaar later, na de val van het talibanregime dus, pas problemen hebben gekregen. Toch blijken jullie te beschikken over een huwelijksboekje dat afgeleverd werd door de taliban in Kabul. Ook waarom zijn taskara werd afgehaald in de stad Kabul, blijkt uw echtgenoot niet te weten (gehoorverslag CGVS Ahmadi I, p.3). Hieruit dient te worden afgeleid dat uw echtgenoot ook over uw documenten, weinig coherente en ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Wat betreft de getuigenverklaring van de rechtbank over de ouders van uw echtgenoot, dient te worden benadrukt dat deze weliswaar stelt dat zijn ouders in Binisang geleefd hebben en dat jullie momenteel in België verblijven, maar opmerkelijk genoeg ook vanuit een adres in Kabul werd opgestuurd. U legde een brief neer die uw zus u zou hebben gestuurd vanuit Ghazni. Ook hier weer dient te worden benadrukt dat een dergelijk document, zeker in het licht van bovenstaande vaststellingen omtrent de verblijfplaatsen van uw echtgenoot en uw wel zeer fragmentarische kennis van uw herkomstregio (zie infra), niet aantonen dat u werkelijk daar heeft geleefd tot uw vertrek uit Afghanistan."*

Waar verzoekster vraagt de bewijzen opnieuw te beoordelen in het licht van het beroep meent de Raad dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.1.3. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft werd verzoeksters asielaanvraag verworpen omdat de voorgelegde documenten geen bewijswaarde hebben zij een onvoldoende kennis heeft met betrekking tot haar beweerde herkomst. Verzoekster werpt op dat het feit dat zij een aantal dorpen in de buurt van haar geboortedorp kon opsommen ruimschoots voldoende moet zijn als kennis voor een ongeschoolde jonge vrouw, die daar woonde tot kort na haar huwelijk. Verzoekster wijst erop dat zij zoals de doorsnee Afghaanse vrouw op het platteland binnenshuis leefde. Bovendien leefde zij na haar verhuis naar Bakawol nog meer ondergedoken en was ze daar de dienstmeid van haar schoonmoeder. Dat zij in deze omstandigheden geen geografische en/of andere kennis opdeed, is niet meer dan logisch.

De bestreden beslissing stelt: *"De documenten die u voorlegde en die een indicatie zouden kunnen zijn van uw verblijf, doen hierover echter verdere vragen rijzen. U legde een taskara voor die dateert van 1365 (1986) en die dus allesbehalve recent te noemen is. Op het document dat u voorlegde staat overigens bij "naam en voornaam", "Ms Nasima" geschreven (zie administratief dossier, documenten en vertaling). Dit is merkwaardig daar u uitdrukkelijk gevraagd werd naar uw volledige naam en u dan "Shamsia Ahmadyar" opgaf (gehoorverslag CGVS I, p. 2). Dit document bewijst verder geenszins dat u uw hele leven in Afghanistan heeft geleefd. Zowel de taskara van uw echtgenoot als jullie trouwboekje blijken te zijn afgehaald in de stad Kabul (zie documenten). Uw echtgenoot verklaarde dat hij een trouwboekje ging halen in Kabul omdat hij, nadat hij problemen kreeg, moest bewijzen dat u werkelijk zijn echtgenote was (gehoorverslag CGVS Ahmadi II, p. 10). Opmerkelijk hieraan is dat jullie trouwden net voor de val van het talibanregime (gehoorverslag CGVS Ahmadi II, p. 4). U zou dan anderhalf jaar later, na de val van het talibanregime dus, pas problemen hebben gekregen. Toch blijken jullie te beschikken over een huwelijksboekje dat afgeleverd werd door de taliban in Kabul. Ook waarom zijn taskara werd afgehaald in de stad Kabul, blijkt uw echtgenoot niet te weten (gehoorverslag CGVS Ahmadi I, p.3). Hieruit dient te worden afgeleid dat uw echtgenoot ook over uw documenten, weinig coherente en ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Wat betreft de getuigenverklaring van de*

rechtbank over de ouders van uw echtgenoot, dient te worden benadrukt dat deze weliswaar stelt dat zijn ouders in Binisang geleefd hebben en dat jullie momenteel in België verblijven, maar opmerkelijk genoeg ook vanuit een adres in Kabul werd opgestuurd. U legde een brief neer die uw zus u zou hebben gestuurd vanuit Ghazni. Ook hier weer dient te worden benadrukt dat een dergelijk document, zeker in het licht van bovenstaande vaststellingen omtrent de verblijfplaatsen van uw echtgenoot en uw wel zeer fragmentarische kennis van uw herkomstregio (zie infra), niet aantonen dat u werkelijk daar heeft geleefd tot uw vertrek uit Afghanistan.”

Verzoekster weerlegt dit niet en stelt dat de getuigenverklaring gewoon vanuit Kabul werd opgestuurd omdat de post van daaruit betrouwbaarder is dan vanuit Gazni. Dit overtuigt niet als weerlegging van de bovenvermelde motieven.

Het komt de commissaris-generaal toe te beoordelen of uit de verklaringen van de verzoekende partij redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit of land van herkomst of vroegere gewone verblijfplaats voldoende aantoont. Bij de beoordeling van de redenen voor de vlucht en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten (RvV (Algemene Vergadering) nr. 45 395 van 24 juni 2010).

De uitleg van verzoekster dat zij zoals de doorsnee Afghaanse vrouw op het platteland binnenshuis leefde en ongeschoold is, overtuigt niet. Immers, zelfs van een persoon met een geringe opleiding kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met de beweerdte regio van afkomst. Het gebrek aan scholing noch het feit dat verzoekster als dienstmeid zou hebben geleefd van haar schoonmoeder, kunnen geen afdoende verklaring bieden voor haar gebrek aan kennis. Uit het in de bestreden beslissing aangetoonde gebrek aan kennis van de provincie Ghazni mocht de commissaris-generaal in alle redelijkheid afleiden dat verzoekster niet het bewijs leverde van haar beweerdte afkomst uit deze regio.

Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;
toegevoegd griffier.

De voorzitter,

G. de MOFFARTS